

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

*Δεν γυρεύω μήτε το σταμάτημα, μήτε το γύρισμα προς τα πίσω
Γυρεύω το νου, την ευαισθησία και το κουράγιο των ανθρώπων
που προχωρούν εμπρός.*

Γ. Σεφέρης «Δοκιμές»

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι,

Οι χρόνιες παθολογίες αφενός του πολιτικού μας συστήματος με τη διαφθορά, την καλλιέργεια των πελατειακών σχέσεων, τη φοροδιαφυγή και αφετέρου του εκμαυλισμού της νεοελληνικής κοινωνίας με τη νοοτροπία του καταναλωτισμού και του εύκολου πλουτισμού – χαρακτηριστικά και άλλων δυτικών κυρίως κοινωνιών – δεν δικαιολογούν τη δεινή θέση που έχει περιέλθει η χώρα μας τα τελευταία χρόνια.

Διανύουμε ήδη το 5^ο έτος από την επιβολή του πρώτου μνημονίου στη ζωή μας και η πατρίδα μας έχει πλέον προσδεθεί στη βούληση των δανειστών και των επιτηρητών της οικονομίας μας. Τίποτα δεν προμηνύει την έξοδό μας από την κρίση και την υψηλή εποπτεία στο ορατό μέλλον παρά τους ευσεβείς πόθους και τις εξαγγελίες των υπεύθυνων (συν)κυβερνώντων τη χώρα μας. Διαψεύδονται ακόμη και από τους υψηλούς «προστάτες» μας που απαιτούν τη συνέχιση των πολιτικών των μνημονίων, έστω και χωρίς τη μορφή που τις γνωρίσαμε ως σήμερα. Εφευρίσκουν, λοιπόν, νέα μέτρα που βαφτίζουν «μεταρρυθμίσεις» - τα περισσότερα εκ των οποίων αποτυγχάνουν στους στόχους τους ή είναι κοινωνικά ανάλγητα, βλ. NEPIT- EPT, ΕΝΦΙΑ - και με τη βοήθεια του φόβου και της ανασφάλειας που έχει απλωθεί στην ελληνική κοινωνία απομυζούν το όποιο εισοδηματικό απόθεμα έχει απομείνει στις μεσαίες και κατώτερες κοινωνικές τάξεις της χώρας μας, ενώ αδυνατούν ή δεν επιθυμούν να ελέγξουν τη φοροδιαφυγή της μεγαλοαστικής τάξης. Έτσι, το χρήμα αναδιανέμεται εις βάρος της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού μας, που φτωχοποιείται σε όφελος των «εχόντων» και «κατεχόντων», ενώ **προτεραιότητα έχει πλέον η ευημερία των αριθμών και του τραπεζικού συστήματος και όχι των ανθρώπων.**

*«Τι σκοπό έχει το σχολείο, το ξέρετε όλοι.
Ζητεί να μορφώσει ανθρώπους που να μπορούν
να ζήσουν παραγωγικά στον τόπο που ανήκουν»*

Αλέξανδρος Δελμούζος

Τι θα έλεγε ο μεγάλος μας παιδαγωγός αν έβλεπε σήμερα τους μορφωμένους νέους της πατρίδας μας να την εγκαταλείπουν για αναζήτηση εργασίας στην αλλοδαπή; Αφού, προβληματική κατάσταση δεν είναι μόνο η ανεργία αλλά και το περιεχόμενο της Παιδείας που προσφέρεται στη νεολαία μας.

Δεινά χειμαζόμενο το Δημόσιο Σχολείο, παραπαίει χωρίς ψυχή και όραμα, με το ΥΠΑΙΘ να προσπαθεί να καλύπτει την ανεπάρκειά του με ψευδεπίγραφους και πομπώδεις τίτλους και διακηρύξεις, όπως «Νέο Σχολείο» και τελευταία «Κοινωνικό Σχολείο», διαθέτοντας κονδύλια από διάφορα προγράμματα τύπου ΕΣΠΑ. **Αδυνατεί να εμπνεύσει μια ανθρωπιστική Παιδεία με ουσιαστικές γνώσεις και κυρίως αξίες που να έχουν ως πρότυπο και πυξίδα στη ζωή τους οι μαθητές μας.**

Το σημερινό «εκσυγχρονισμένο» Σχολείο αναζητά χρησιμοθηρικά τη γνώση. Υπερφορτώνει τον εγκέφαλο, με μηχανιστική αναπαραγωγή πληροφοριών χωρίς επεξεργασία, με αδρανοποιημένη την κριτική του λειτουργία. Δεν μελετά και αποστρέφεται τα γόνιμα και ουσιαστικά στοιχεία της Παράδοσης και του Πολιτισμού του τόπου μας. Παγιδεύει το νου με νέες έννοιες και δραστηριότητες, όπως οι λεγόμενες «καλές πρακτικές διδασκαλίας», «διαγωνισμοί δεξιοτήτων», εισαγωγή των λαμπερών νέων τεχνολογιών στη διδασκαλία ως πανάκεια. **Ένα Σχολείο που τελικά βυθίζει τους μαθητές σε σύγχυση ιδεών και αποδομεί την προσωπικότητά τους.** Μερικά δείγματα της αλλοπρόσαλης πολιτικής του είναι **η λειτουργία των Ολοήμερων**, μόνο αν υπάρχουν κονδύλια για πρόσληψη αναπληρωτών. Η περιβόητη **Τράπεζα Θεμάτων** που εντείνει την παραπαιδεία και τον εξετασιοκεντρικό χαρακτήρα του Λυκείου. Οι αλληλοσυγκρουόμενες γριφώδεις εγκύκλιοι για την απαλλαγή από το **μάθημα των Θρησκευτικών**, που ο καθένας ερμηνεύει όπως θέλει, με αποτέλεσμα το μάθημα αυτό να αποτελεί το «φτωχό» συγγενή του Σχολείου, τη στιγμή που οι συνθήκες σήμερα παγκοσμίως επιβάλλουν την ύπαρξή του για όλους τους μαθητές, την ίδια ώρα που οι θεολόγοι καθηγητές πασχίζουν καθημερινά βαλλόμενοι πανταχόθεν. Οι ιδιαίτερα ευαίσθητοι χώροι της **Προσχολικής** και της **Ειδικής αγωγής** που συρρικνώνονται αντί να διευρύνονται, αφού η εύρυθμη λειτουργία τους αποτελεί το μέτρο για το βαθμό που μια κοινωνία επιδιώκει να έχει μια Παιδεία με γερά θεμέλια, με ισότιμες και προσβάσιμες ευκαιρίες για όλους τους μαθητές.

Θέλοντας να αποσειεί την τρομερή ευθύνη του το ΥΠΑΙΘ, γι' αυτή τη σχολική πραγματικότητα, επιχειρεί στα πλαίσια των μνημονιακών πολιτικών να προωθήσει τη λεγόμενη «Αξιολόγηση των εκπαιδευτικών» με **τις εκτρωματικού τύπου, κατά πάντα άδικες, υποχρεωτικές ποσοστώσεις.** Στην προσπάθειά του να εφαρμόσει τους σχετικούς νόμους που έχει θέσει σε ισχύ για το θέμα αυτό, είδαμε, τη χρονιά αυτή, τι παράλογους τρόπους χρησιμοποίησε για να κάμψει την απροθυμία και την αντίσταση της συντριπτικής πλειοψηφίας των εκπαιδευτικών για **«Αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας» τους, η οποία είναι προαπαιτούμενη για να προχωρήσει η «Αξιολόγηση» των εκπαιδευτικών.** Με αιφνιδιασμούς, με «εντέλλεσθε» και μια καρικατούρα «επιμόρφωσης», που ποτέ δεν ολοκληρώθηκε αλλά

μεταμορφώθηκε σε εξ αποστάσεως ηλεκτρονική για τους διευθυντές των σχολείων, προσπάθησε και προσπαθεί να πετύχει με τη βία και τον εξαναγκασμό των εκπαιδευτικών την «Αυτοαξιολόγηση» και την «Αξιολόγηση».

Οι εκπαιδευτικοί τα τελευταία χρόνια βιώνουμε βάρβαρες καταστάσεις. Πρώτα με τις μειώσεις των ήδη χαμηλών μισθών μας, έπειτα με την επιστράτευση των καθηγητών, κατόπιν με την «ανόητη» (κατά παραδοχή του νυν υπουργού ΥΠΑΙΘ) κατάργηση τμημάτων του ΕΠΑΛ και τη διαθεσιμότητα εκατοντάδων μονίμων εκπαιδευτικών και τώρα με το κυνηγητό «γάτας-ποντικού» που μας εξωθεί το Υπουργείο μας. **Αλήθεια τι Υπουργείο είναι αυτό που δεν διαλέγεται, δεν ακούει και διώκει τους υπαλλήλους του** που μάλιστα είναι επιστήμονες και μοχθούν, όχι μέσα σε γραφεία αλλά μαζί με τα πρόσωπα των μαθητών τους μέσα στις τάξεις, παρ' όλες τις αντιξοότητες; Ποιοί «σοφοί» εγκέφαλοι συμβουλεύουν τον Υπουργό πίσω από «Αρχές» και εξουσίες να «χτυπάει το μαχαίρι στο κόκκαλο», προκειμένου να περάσει αυτό το ανοσιούργημα που θα δηλητηριάσει το παιδαγωγικό κλίμα του Σχολείου και θα μας επιστρέψει δεκαετίες πίσω; Είδαμε ένα πρώτο δείγμα το καλοκαίρι με τη λεγόμενη «Αξιολόγηση» των στελεχών εκπαίδευσης. Η προσωποληψία, ο αριθμισμός και η αυλοκολακεία διέπρεψαν. Οι ενστάσεις για τη διαδικασία σωρηδόν κι όλα αυτά παρά τους ισχυρισμούς τους ότι δεν πρόκειται να επιστρέψει ο «επιθεωρητισμός» και η αναξιοκρατία, αλλά θα υπάρξει αντικειμενικότητα με ασφαλιστικές δικλίδες, «Αρχές» που θα εποπτεύουν και διαφάνεια. Όλα τινάχτηκαν στον αέρα και μένει να φανταστούμε τι πρόκειται να γίνει για τους διευθυντές και τους εκπαιδευτικούς των σχολείων μας αν καμφθεί η αντίστασή μας και αρχίσουν οι ατομικές αξιολογήσεις.

Αν ενδιαφερόταν πραγματικά για την ποιότητα του εκπαιδευτικού έργου το ΥΠΑΙΘ, θα στήριζε και θα άφηνε να λειτουργήσει σταδιακά MONON η «Αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας», η οποία αυτόνομη, ΧΩΡΙΣ σύνδεση με ανέλιξη, βαθμούς, «αρχές» και μισθούς και με ειλικρινή παιδαγωγική στήριξη, ίσως θα μπορούσε να βοηθήσει αποτελεσματικά τους εκπαιδευτικούς και τους μαθητές στον προγραμματισμό του εκπαιδευτικού έργου και τη διαδικασία της μάθησης μέσα σε αυτήν. Γιατί για να δώσει αντικειμενικά στοιχεία για την εικόνα της σχολικής μονάδας και την ποιότητα του εκπαιδευτικού έργου α) πρέπει να είναι εθελοντική και υποστηριζόμενη και όχι υποχρεωτική και καταναγκαστική, και β) να μην εκπέσει σε γραφειοκρατική συμπλήρωση απαντήσεων σε στερεότυπα ερωτήματα, κατασκευασμένα σε εργαστήρια παιδαγωγικών θεωριών, με αμφίβολη επιστημολογική υποδομή. Άλλωστε, τέτοιου είδους κριτική δέχθηκε η συγκεκριμένη «αυτοαξιολόγηση» από την επιστημονική κοινότητα.

Αλλά αυτό που ουσιαστικά επιδιώκει το ΥΠΑΙΘ είναι ο εξουσιαστικός έλεγχος κάθε πτυχής του σχολικού περιβάλλοντος. Από το «**Μεγάλο Αδελφό**» **My School**, ως το μάτι του αξιολογητή, που εποπτεύει με όρους αδιάλειπτου ανταγωνισμού, ιεραρχικής κατάταξης και στοίχισης στα κελεύσματα του ΥΠΑΙΘ. Η σπουδή τους δείχνει ότι η «Αξιολόγηση» αποτελεί το παράλογο πλαίσιο για να οικοδομηθεί η κατηγοριοποίηση των σχολείων και των εκπαιδευτικών. Αφορά ένα ακόμη βήμα για τη μετατροπή της εκπαιδευτικής πράξης σε «υπηρεσία» και «προϊόν» (βλ. πρώτο μνημόνιο 2010 σελ. 83), με ποσοτικοποίηση και αριθμοποίηση, οδηγώντας τέλος στο «Σχολείο – Αγορά».

Αν ενδιαφερόταν πραγματικά για την ποιότητα του εκπαιδευτικού έργου το ΥΠΑΙΘ, θα προωθούσε και θα στήριζε την **Επιμόρφωση** για ΟΛΟΥΣ τους εκπαιδευτικούς με τον **μόνο αποδεκτό και ουσιαστικό τρόπο, αυτόν των διδακτικών εργαστηρίων**. Δηλαδή, εξομοίωση του επιμορφούμενου εκπαιδευτικού με μαθητή και προσπάθεια για εφαρμογή διδακτικών μοντέλων για κάθε μάθημα ή διαχείριση ιδιαίτερων προβλημάτων της σχολικής τάξης. Αντ' αυτού, όποτε υπάρχουν κονδύλια, βλέπουμε να στήνονται ανιαρά σεμινάρια χωρίς ένα συγκεκριμένο σχέδιο και στοχοθεσία, κυρίως στους νεοδιοριζόμενους αναπληρωτές, απλά για να δικαιολογούνται ότι κάνουν επιμόρφωση. Παράλληλα με αυτά, έχουμε και μια άλλη κατηγορία. Τα τελευταία χρόνια, μια ιδιαίτερη βιομηχανία, κατακλύζει το χώρο της εκπαίδευσης. Δυστυχώς, άνθρωποι της γνώσης και της εκπαίδευσης, συνήθως πανεπιστημιακοί αλλά και άλλοι «αυξημένων προσόντων» όπως λέμε, εκμεταλλεύονται, στην κυριολεξία, την προσπάθεια των εκπαιδευτικών να εδραιώσουν ή να βελτιώσουν τη θέση τους, διοργανώνοντας πάσης φύσεως σεμινάρια, αμφιβόλου ποιότητας **αλλά όχι ευκαταφρόνητου κόστους**, τα οποία διαφημίζονται ξεδιάντροπα, πολλές φορές και μέσα από το σχολικό δίκτυο.

...ο κόσμος ξαναγίνεται
Όμορφος από την αρχή
στα μέτρα της καρδιάς
Οδ. Ελύτης «Ήλιος ο πρώτος»

Για να πιάσει τόπο ο λόγος του ποιητή, **εμείς οι ίδιοι, η κοινωνία, οι εκπαιδευτικοί, οι γονείς και οι μαθητές**, να μην αποδεχτούμε άλλο αυτή την κατάσταση. Με **ενότητα** και **αλληλεγγύη**, κάνοντας **στην άκρη τον κοινωνικό αυτοματισμό**, οφείλουμε να αναζητήσουμε ιδέες και προτάσεις, να τις κουβεντιάσουμε και να τις διεκδικήσουμε, ώστε να ξεφύγουμε από την «κρίση» που μας επιβλήθηκε.

Εμείς, στη **Χριστιανική Εναλλακτική Κίνηση**, πιστεύουμε ότι **Παιδεία είναι η συσώρευση πνευματικών αγαθών, προσανατολισμένων σ' ένα σχέδιο ζωής, βασισμένο στην ολόπλευρη**

καλλιέργεια του ανθρώπινου προσώπου, που απαιτεί χρόνο και μόχθο, παιδαγωγού και παιδαγωγούμενου.

Η προσέγγισή μας αυτή, αντλεί τον πλούτο της, από την ορθόδοξη χριστιανική αντίληψη, την εμπειρία της Εκκλησίας μας για την **Παιδεία, την Οικονομία και ό,τι αφορά το ανθρώπινο πρόσωπο.** Ό,τι αυτονομείται και δεν υπηρετεί τον άνθρωπο τελικά τον καταδυναστεύει και λειτουργεί εναντίον του. Έτσι, η **Οικονομία** που είναι η **διαχείριση με αυτάρκεια και δικαιοσύνη των πλουτοπαραγωγικών αγαθών μιας χώρας για όλους τους πολίτες της,** μετατρέπεται σε απρόσωπες αγορές του χρήματος, που οδηγούν σε κρίση ολόκληρους λαούς, για να ευδοκιμήσουν οι τράπεζες και το κεφαλαιοκρατικό Σύστημα. Η **Παιδεία** αντί να λειτουργεί ως **δρόμος για σχέση, προσωπική άσκηση, κοινός αγώνας και πάλη του ανθρώπου ενάντια σε κάθε αδικία και κακό,** από όπου κι αν προέρχεται προσωπικό ή κοινωνικό, μετατρέπεται σε άχρωμο υπηρέτη του απρόσωπου συστήματος της καταναλωτικής κοινωνίας, του εύκολου πλουτισμού, της ισοπέδωσης των αξιών και της νεοταξικής παγκοσμιοποίησης.

Η διατήρηση της ιδιοπροσωπίας, κάθε τοπικής κοινότητας αλλά και η δυνατότητα ένταξής της στο παγκόσμιο ιδεολογικό γίνεσθαι, είναι το στοίχημα που πρέπει να κερδίζει η δημόσια παιδεία μας.

Σε ό,τι αφορά τις εκλογές αιρετών, για τη **Χριστιανική Εναλλακτική Κίνηση,** πάγια θέση αποτελεί όχι μόνο η **εναλλαγή θητείας, αλλά και η ανανέωση με πρόσωπα που δεν έχουν θητεύσει ξανά** σε οποιεσδήποτε αιρετές θέσεις των κλάδων (**ΠΥΣΠΕ, ΠΥΣΔΕ – ΑΠΥΣΠΕ, ΑΠΥΣΔΕ – ΚΥΣΠΕ, ΚΥΣΔΕ**), καθώς και τις αντίστοιχες της Ειδικής Αγωγής (**ΥΣΕΕΠ – ΠΥΣΕΕΠ**), ώστε όσον είναι δυνατόν να αποφεύγονται οι προσωποληψίες και οι «πονηρές» διασυνδέσεις μεταξύ των αιρετών μας και των προϊσταμένων διοικητικών αρχών, αλλά και να δοκιμάζονται νέοι συνάδελφοι που διεκδικούν με αίσθημα ευθύνης την διακονία των προβλημάτων του χώρου μας και των προσώπων που υπηρετούν σ' αυτόν.

Επειδή οι μέρες που έρχονται είναι ακόμα πιο «δύσκολες» για την πολύπαθη Παιδεία στον τόπο μας, **ΚΑΛΟΥΜΕ τους εκπαιδευτικούς όλης της χώρας να ενισχύσουν τους συνδυασμούς μας στις εκλογές για το ΚΥΣΠΕ και το ΚΥΣΔΕ,** ώστε να κάνουμε εντονότερα διακριτή την παρουσία μας στο χώρο της εκπαίδευσης και να αρθρώσουμε το λόγο που απουσιάζει σήμερα από το χώρο του Σχολείου. **Ενάντια** στην ιδιώτευση, τον τεχνοκρατισμό, την έλλειψη αξιών και την ισοπέδωση που προσπαθούν να κυριαρχήσουν στα σχολεία μας σήμερα, **προτείνουμε** το λόγο του προσωπικού και κοινωνικού ήθους, της αξιοπρέπειας και της συλλογικής ευθύνης, στη διαχείριση της σχολικής μας κοινότητας.

**Υποψήφιοι αιρετοί εκπρόσωποι
για το ΚΥΣΔΕ**

Ανανιάδης Παναγιώτης
Αποστολίδης Πρόδρομος
Βαχαβιώλος Δημήτριος
Βόλνα Ευαγγελία
Γιαννέλος Αθανάσιος
Δαπέργολας Νεκτάριος
Δασκαλάκης Μάρκος
Καπετανάκης Γεώργιος
Καρακολίδης Παναγιώτης
Κουσινίδης Χαρίλαος (Χάρης)
Μελισσίδης Ιωάννης
Μηλίγγος Χρήστος
Μοράτος Ανδρέας
Μουστάκας Πέτρος
Παπαδόπουλος Γεώργιος

Ανατ. Θεσσαλονίκης
Καβάλας
Λακωνίας
Χαλκιδικής
Δ' Αθήνας
Ροδόπης
Ρεθύμνου
Δ' Αθήνας
Ροδόπης
Έβρου
Χαλκιδικής
Κέρκυρας
Λακωνίας
Α' Αθήνας
Ανατ. Αττικής

**Υποψήφιοι αιρετοί εκπρόσωποι
για το ΚΥΣΠΕ**

Διδασκάλου Κωνσταντίνος
Μπενάκα Σταυρούλα
Πάγκαλος Αθανάσιος
Παναγάκης Αντώνιος
Σερέτης Παναγιώτης
Τασιόπουλος Γεώργιος
Τσιτσιμπής Γεώργιος

Κοζάνης
Δυτ. Θεσσαλονίκης
Κορινθίας
Δ' Αθήνας
Χαλκιδικής
Δυτ. Αττικής
Καρδίτσας

ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ



ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ